

Sygn.akt III AUa 771/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Dorota Elżbieta Zarzecka

Sędziowie Sławomir Bagiński

Teresa Suchcicka

Protokolant Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2020 r. w B.

sprawy z odwołania A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 października 2020 r. sygn. akt IV U 2100/19

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 771/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 28 czerwca 2019 r., znak: ENN/20/023163353 przyznał A. P. prawo do emerytury powszechnej od 1 marca 2019 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku i zawiesił jej wypłatę, ponieważ świadczenie to było mniej korzystne od świadczenia pobieranego z Wojskowego Biura Emerytalnego. Wskazał jednocześnie, iż wnioskodawca może pobierać świadczenie wyższe lub wybrane.

Odwołanie od tej decyzji wywiódł A. P.. Zaskarżając decyzję w zakresie odmowy wypłaty świadczenia nie zgodził się, że pobieranie świadczenia w Wojskowego Biura Emerytalnego jako świadczenia korzystniejszego wyłącza możliwość pobierania równocześnie emerytury z systemu powszechnego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu stanowiska powołał się na treść art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. z 2020 r., poz. 53) i wskazał, że emerytura ustalona decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych została zawieszona z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia tj. emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z emeryturą z Wojskowego Biura Emerytalnego, do której - jak wynika z pisma Wojskowego Biura Emerytalnego w O. z dnia 27 marca 2019 r., odwołujący ma prawo od dnia 1 września 1998 r. Wskazał również, iż także w świetle art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2019r., poz. 289) – w razie

zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianej w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 15 października 2020 r. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do podjęcia wypłaty emerytury wnioskodawcy A. P. na skutek wniosku z dnia 8 marca 2019 r.

Sąd ten ustalił, że A. P., urodzony (...) nabył prawo do emerytury wojskowej na podstawie decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 12 września 1997 r., natomiast wypłata tej emerytury nastąpiła od 1 września 1998 r. Do wysługi emerytalnej wnioskodawcy został zaliczony okres jego służby wojskowej od 25 października 1967 r. do 18 sierpnia 1997 r. (29 lat, 9 miesięcy i 24 dni). Łączna podstawa wymiaru emerytury wojskowej wnioskodawcy wyniosła 93,35% i została ograniczona do ustawowej maksymalnej wysokości, to jest 75%, zgodnie z zasadą nieprzekraczania progu podstawy wymiaru wynikającego z art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Następnie na skutek wniosku z 8 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 28 czerwca 2019 r., znak: ENN/6/023060104 przyznał A. P. prawo do emerytury powszechnej, na podstawie art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 marca 2019 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, wypłata emerytury została zawieszona zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do czasu wyboru świadczenia wyższego lub wybranego przez wnioskodawcę.

Sąd wskazał, że istotę sprawy stanowiło ustalenie, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją prawidłowo zawiesił wypłatę emerytury powszechnej wnioskodawcy w związku z faktem, że jest on uprawniony do emerytury wojskowej i w myśl art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, nie przysługuje mu prawo do wypłaty dwóch świadczeń. Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 tej ustawy, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (art. 95 ust. 2). W myśl art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Sąd wskazał, że w świetle wskazanych przepisów zasadą jest wypłacanie jednego świadczenia, lecz przy uwzględnieniu wyjątku przewidzianego ustawą w celu zachowania zasady wzajemności składki i świadczeń. Zdaniem Sądu kluczowe znaczenie w rozpoznawanej sprawie miał pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, OSNP 2019/114, w którym Sąd Najwyższy wskazał na odmienną sytuację prawną żołnierzy zawodowych - w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych pozostających w służbie przed 1 stycznia 1999 r. i osób odbywających służbę w okresie od 2 stycznia 1999 r. Do wysługi emerytalnej żołnierza pozostającego w służbie przed 2 stycznia 1999 r. zalicza się z urzędu posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), okresy te powodują określony w ustawie wzrost podstawy wymiaru emerytury (emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę, a o 1,3% za każdy następny rok i o 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlegać może również (na wniosek) zwiększeniu – w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed

1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia – pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą. Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Sąd Najwyższy podkreślił, że żołnierz, który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 r. może w świadczeniu wojskowym – korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia. Wskazał ponadto, że skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie zabezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści jaką przynosi zwiększenie emerytury. Sąd Najwyższy m.in. podkreślił również, że kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się jednakową cechą - istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że w przypadku odwołującego nie miał on możliwości doliczenia okresów „cywilnego stażu pracy” do uprawnień emerytury wojskowej, gdyż zaliczając mu jedynie okres służby wojskowej, jego podstawa wymiaru świadczenia wynosiła 75% (faktycznie 93,35% z ustawowym ograniczeniem do 75%). Ponadto z przedstawionych dokumentów jednoznacznie wynikało, że organ takiego doliczenia realnie nie dokonał. Odwołujący został zatem pozbawiony możliwości podwyższenia wysokości swojego świadczenia emerytalnego. Odnosząc orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w sprawie I UK 426/17 do stanu faktyczny rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że sytuacja odwołującego się wyczerpuje przesłanki niezbędne do zaliczenia jej do sytuacji wyjątkowych, pozwalających na zakwalifikowanie odwołującego do grupy emerytów wojskowych, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., a jednocześnie mają uprawnienia do pobierania dwóch świadczeń emerytalnych. Z tych względów, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do wznowienia wypłaty emerytury powszechnej na skutek wniosku ubezpieczonego z dnia 8 marca 2019 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenia prawa materialnego, tj.:

- a) art. 95 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53) poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do pobierania emerytury od 1 marca 2019 r. i równoczesnej wypłaty emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego;
- b) art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2019 r., poz. 289 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i uznanie polegające na tym, że ubezpieczony ma mieć realizowaną wypłatę obu emerytur w sytuacji, w której wskazana norma przewiduje jedynie prawo wyboru.

Wskazując na powyższe zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego od odwołującego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

A. P. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny sprawy nie był sporny i nie był kwestionowany przez organ rentowy w apelacji. Zważywszy, że stan faktyczny sprawy nie budził wątpliwości Sąd Apelacyjny przyjął go za własny.

Podniesione przez organ rentowy zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego dotyczą w istocie interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i nie zasługują na uwzględnienie.

W zakresie zastosowanych przepisów prawa materialnego Sąd Apelacyjny podzielił ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy. Przedmiotem niniejszego postępowania było prawo A. P. do wypłaty zawieszanej emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą wojskową.

Bezspornie, w polskim systemie zabezpieczenia społecznego zasadą jest pobieranie jednego świadczenia (wybranego lub wyższego). Wynika to wprost z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 53).

Zgodnie z tym przepisem w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2 tej ustawy przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, ponieważ art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się również do emerytur wojskowych. Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. Sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jest odmienna, gdyż przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy). Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999 r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS ma prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

Kluczowe znaczenie miała zatem w sprawie wykładnia użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu „emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” i rozstrzygnięcie, czy przepis ten ma znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe, ukierunkowane na sposób jej obliczenia. Interpretacji tego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2019 r. w sprawie sygn. akt I UK 426/17. Sąd Najwyższy przedstawił interpretację art. 2 i art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1076 ze zm.), z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” oznacza

odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Oznacza to, że o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, przy czym ten „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej (art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Należało zauważyć, że sprawa rozpoznawana przez Sąd Najwyższy dotyczyła ubezpieczonego – żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego, należało stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równoległe dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed 2 stycznia 1999 r. W przypadku odwołującego oznacza to, że prawo do pobierania przez niego emerytury z ZUS (obecnie zawieszony) obok emerytury wojskowej może służyć tylko wtedy, gdy nie było możliwości uwzględnienia stażu „cywilnego” przy ustaleniu wysokości emerytury wojskowej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, A. P. należy do jednej z tych grup osób uprzywilejowanych, ponieważ nie miał możliwości włączenia okresów „cywilnego” stażu emerytalnego po zwolnieniu ze służby do algorytmu obliczenia wysokości emerytury wojskowej.

Ze stanu faktycznego sprawy wynika bowiem, że Wojskowe Biuro Emerytalne decyzją o przyznaniu A. P. emerytury wojskowej od 1 września 1997 r. wydało w dniu 12 września 1997 r. Natomiast wypłata tej emerytury nastąpiła od 1 września 1998 r. Do wysługi emerytalnej wnioskodawcy został zaliczony okres jego służby wojskowej od 25 października 1967 r. do 18 sierpnia 1997 r. (29 lat, 9 miesięcy i 24 dni). Łączna podstawa wymiaru emerytury wojskowej wyniosła 93,35% i została ograniczona do ustawowej maksymalnej wysokości, to jest 75% (zgodnie z zasadą nieprzekraczania progu podstawy wymiaru wynikającego z art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin). Następnie na skutek wniosku z 8 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 28 czerwca 2019 r. przyznał A. P. prawo do emerytury powszechnej, na podstawie art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 marca 2019 r. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił okresy składkowe i nieskładkowe przypadające po nabyciu emerytury wojskowej od 1 listopada 1997 r. do 16 grudnia 2018 r., w wymiarze 20 lat 2 miesięcy 10 dni okresów składkowych i 11 miesięcy 12 dni okresów nieskładkowych.

Staż emerytalny po zwolnieniu ze służby pozostał bez wpływu na wysokość pobieranej emerytury wojskowej.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że A. P. ma prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zarzuty naruszenia prawa materialnego były zatem niezasadne i w związku z tym apelacja podlegała oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c.